PAU CASALS ÉS VIU

PAU CASALS ÉS VIU

DAVID PAGÈS I CASSÚ

En complir-se, el proper 22 d'octubre, el quarantè aniversari de la mort de Pau Casals, el record se'ns en va cap a la seva figura, obra i pensament.

Es diu que moltes persones eminents pateixen dues morts: la física, pròpiament dita, i l'oblit en què cauen passats pocs anys de la seva defunció. Aquest no és, clarament, el cas del mestre Casals, que és recordat a tot el món, tant per la seva genialitat musical com per la seva lluita a favor de grans causes de la humanitat.

Com a músic hom el situa al costat dels més grans. Destacà com a compositor, director d'orquestra, viol·loncelista... Ell, des de ben petit, buscà l'excel·lència... i ho féu a partir de la disciplina, la responsabilitat i el treball.

Casals, però, era molt més que un músic, ja que posà el seu art al servei de conviccions pregones i sòlides. L'ajuda als necessitats, la llibertat, la justícia, la pau... concentraren moltes de les seves energies i preocupacions.

Quants que en podríem posar d'exemples d'intersecció entre art i valors!: el seu silenci musical a causa del no compliment dels compromisos polítics de les nacions, després de la II Guerra Mundial; els concerts a l'ONU, a Nova York (1958, 1963 i 1971); la croada per la pau amb la interpretació de l'oratori El Pessebre, que el portà a moltes ciutats d'arreu del planeta...

La Sra. Marta Casals, la seva vídua, afirmava fa pocs dies el següent: "Cada vegada que el mestre tocava en públic era una cosa extraordinària: la recepció del públic, l'emoció que inspirava, el que els recordava... Tots i cada un d'aquests concerts eren moments especials, extraordinaris... Immediatament suscitava emocions. Això és el que vol dir la música. Això és el que vol dir l'art".

El mestre, per als catalans, sempre serà un personatge digne de la més alta admiració i estima, tant pel que hem dit, com perquè al llarg de tota la seva llarga vida estimà profundament la pàtria, la llengua, la història...

El discurs a l'ONU de l'any 1971, el del famós "I am a Catalan", no fou un fet puntual, sinó la confirmació del que havia sentit i expressat sempre. Tingué la voluntat de servir el país de la millor manera que ho podia fer. El poeta Joan Alavedra, bon coneixedor de la seva trajectòria, el definí com el català més universal del segle XX.

Pau Casals és ben viu i, pel seu tarannà, prodigi musical i servei a les millors causes, romandrà per sempre més en la Galeria de personatges il·lustres de Catalunya i de la humanitat sencera.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/opinio/2013/10/08/pau-casals-viu/638246.html?utm_source=rss